

joissa vietetään irtaista elämää, joihin hankitaan kansan nuoria, viatomia tyttöjä. Näissä hirveissä paheiden pesissä huokaa tuhansittain onnettomia naisia, joiden on ollut pakko alistua tuottamaan liikevoittoa talojen emistajille, siten saadakseen pitää kurjan elämänsä. Kun laki suojaa tämän kaiken, niin lukera siihen voi sekaantua. Tämä on kauheaa vääräytystä, jultusta ihmisten sortoa...

Hän oli kiintynyt näihin ajatuksiin, että ei huon. annut, kun eräs nainen tuli häntä tiellä vastaan. Nainen kysyy tutunomaisesti:

— Mihin hyvä se'ä on matkalla?
— Pietariin olen menossa.

Nainen olisi halunnut laverralla kauan, mutta Tolstoi halusi jatkaa matkaa. Päästäkseen eroon puhuttelijasta, antoi hän rahan lapsen käteen ja sanoi mennänsään: Taivas teitä siunatkoon...

Hän pysähtyi Lewassovan asemalle. Lähellä asemaa on "hartsoona" jossa on muutamia huoneita matkustajia varten. Yksi huone on aina vuokrattu, vaikka siellä harvoin on asujan. Huone pidetään kunnossa sitä varten, että tuttavamme Tolstoi voi sinne aina kotiutua matkoillaan. Tämä on hänen pysähdyspaikkansa, lähellä Pietaria. Hän muuttaa pukua, ennenkuin taas esiintyy siinä seurassa, johon hän kuuluu. Vain huoneen vuokraaja vaimoineen tietää tämän huoneen vuokraajan korkean arvon, mutta siitä he eivät puhu muille. Juna viheltää asemalla. Tolstoilla on kiire vaunuun. Hän on jo taas oma itsensä ja liikkuu luokassa, joka hänen arvolleen on sopiva. Juna saapuu Pietariin. Siellä on hänellä taas loisto ja ylellisyys vastassa. Vaimonsa on häntä vastaan ottamassa ja he rientävät yhdessä komeaan kotinsa.

Kaiken muun keskustelun loputtua kysyy kreivitär, jos Tolstoi on onnistunut löytää sopiva nainen, joka ottaa imettäjän toimen vastaan?

Kreivi vastasi, että hän ei ole vielä varma asiasta, mutta hän uskoo, että

vaimoraukan lopulta täytyy suostua hänen ehdotukseensa. Puute hänet siihen pakoittaa. Vain puute ja hätä!
— Ovatko ne maalaiset sitten niin kovin köyhiä? kysyy kreivitär näivisti.

— Ovat! on Tolstoi lyhyt vastaus.

Siitä ei keskustella enempi, sillä viimemainittu ei näytä olevan puhe- tuulella.

Tolstoi ei voi unohtaa suloista nuorta vaimoa. Hänen lempeä kuvansa on aina hänen silmänsä edessä. Hän muistaa sen ilmeen, joka levisi naisen kasvoille hänen rahakkäärön tarjotessaan. Näytti kuin heiltä sillä kertaa kaikki vastukset olisivat olleet pois pyyhityt. Miten vähästä he ovat tyytyväisiä! Kiittävätpä Jumalaa sen pienen hyvyden edestä.

Ovat tyytyväisiä, jos heille jää palanen leipää huomiseksi, tahi jos saavat edes jolloinkin verhota itsensä uudella vaatteella, ovat he äärettömän onnellisia. Tietämättömät ihmisraukat eivät ymmärrä syitä kurjuuteensa... Me tyhjääntöimittäjä luokka haluammekin, että he pysyvät mahdollisimman sokeina ja yksinkertaisina... niin he eivät napise.

Tolstoi vetäytyi taas pois perheen piiristä. Kreivitär jäi ihmettelemään puolisonsa kummallista luonnetta.

RADWAY CENTER, ALTA.

Tervehdys Toverittaren pienille ja suurille lukijoille. Täällä on kovin märkä ilma. Minä olen kovin iloinen, kun Joulu on niin kovin lähellä. Minä pyydän, että minun toveritani tulisi joulukuuselle. Olin kovin pahollani, jos en tule saamaan sitä kirjaa Erämaassa ja Mailmalla. Mutta minä sain sen loppupuolella marraskuuta. Heti kun se tuli, niin aloin sitä lukemaan. Tykkään, että se on jännittävä kirja. Minä lausun tuhannet kiitokset Helmi-tädille.

Mellä kävi vierailta, nimittäin Fannie Hurskainen. Toivon, että Fannie kävisi joskus toisenkin kerran. Eh-

kä minä lopetan nyt ja toivotan kaikille hauskaa joulua ja onnellista uutta vuotta. — Toivoo:

Kerttu Tuomi.

NORWOOD, MASS.

Eipä pitkään aikaan ole näkynyt minkäänlaisia viittauksia kylästämmme Toverittaren palstoilla. Kirjeenvaihtaja on laiminlyönyt tehtävänsä, eikä ne kykenevimmäkään toverittaret ole tahtoneet korjata asian puutteellisuutta sillä, että olisivat kirjoittaneet lehtemme, johon on jokaisella kyllä oikeus, jopa velvollisuuskin kirjoittaa.

Työttömyyttä on ilmennyt suurena määrässä tännekin, nuoria, keski-ikäisiä ja vanhoja miehiä näkee päivät päästään seisoskelevan liikekatujen vierillä — milloin haeskelevan työtä, sitä kuitenkin saamatta. Niin onhan nyt loma-työläisillekin annettu. Kun hieman tarkistelee tuota työläisten lomanviettoa, niin huomaa siinä suuren eroavaisuuden verrattuna yläluokan tapoihin. Ei näytä palkka-orja nauttivan loma-ajastaan. Päinvastoin tuskallista tuntuu olo ilman työtä, se lyö leimansa häneen. Eikö palkka-orja olekaan ihminen? Eikö luonto ole luonut hänelle aistia tuntemaan omaa parastaan? No niin, tähän on helppo vastata jokaisen omassa sisimmässään. Kivihielen vaikea saanti tekee kiusallisen vaikutelman työläisperheisiin, sillä rahakaan — jos sitä on — ei näytä kelpaavan, syys on kai se ettei kivihiiltä ole saatavissa. Kolkolta tuntuu työläisten koti, kun liesi on kylmä. Ei ole työtä, mahdollisuus elää näyttää supistuvan, sensijaan talven tuiskut hyväilevät hänen kalpeita kasvojaan. Koti ei tarjoa minkäänlaista turvaa, sillä suurempi osa ei omista mitään muuta kun kädet. Tällainen epäsuosittolinen tilanne, jolloin työttömyys ja nälkä astuvat köyhyyden joukkoon, sen pitäisi aukaista monea nukkuvan silmät, näkemään sen järjestelmän vääryyden, joka on

vaatinut toisen uhraamaan elämänsä onnen, toisten hyvinvoinnin tähden. Mietthän toveri — kuka lienetkin — kuinka kauan tätä kestäää? —

Nyt kun on tulossa se "Riemujuhla, Joulu", niin onpa meilläkin Norwoodin suomalaisilla jotakin ihmeellistä tulossa. Kerta kaikkiaan se on suuremmosta! Kysykääpä näiltä Härmän miespuolisilta, ne kuuluvat siitä jotakin tietävän. Ompeluseura "Toimi" näyttää olevan ripeässä toiminnassa, keväällä kuulutaan toimittavan käsitömyyjäiset. Tunnustus yhteispyynnöille! Mitäs siitä onkaan, että velttona vietää aikaa. Jokainen joka todellisesti on sosialisti ja pitää velvollisuutenaan: ensiksi pysyä aatteensa takana teoriassa ja käytännössä toiminnallaan näyttää se selkeä todeksi, mihin puotueeseen eli luokkaan hän todellisesti kuuluu. Eikä syrjässä vilkuille, arvostellen mitä kukin saa aikaan. Kuten tiedetään, on naisten ompeluseurakin tärkeä tekijä rahallisessa avustamisessa. Siispä jokainen toimeen. Käsitöiden ohjaajina toimivat toverittaret Liina Viik, Irene Niemi ja Helmi Grönroos.

Toivotan hauskaa joulua työläiskokteihin, sekä taistelutarmoa ensi vuodelle! Toveruudella: T. Mikkola.

MEILLE SYNTYI

TERVE TYTTÖ

18 p. marrask. 1920, jota alamme kutsua nimellä:

Vida Mirjam

Annie ja Victor Laajanen,

4006 West John St.,

Cleveland,

Ohio.

dät pois) Tyyntykää — Kuinka minä voisin olla tyynti. — Ooh — tuon vaikeroivan itkun täytyy loppua, sen täytyy. — Paashit, kutsukaa vartioväen päällikkö luokseni.

PAASHIT: (Kumartavat ja menevät yhdessä vasemmalle. Tulevat heti Päällikön seuraamina. Asettuvat paikoilleen).

OLANTHA: Vartioapäällikkö, minä — (Horjuu, kamarineidit tukevat häntä ja asettavat hänet istuimelleen) Ooh — ei tämä ole vaarallista, minä vaan — (Katsoo peläten ympärilleen) Kuulitko sinä mitään juuri äskettä?

PÄÄLLIKKÖ: En, Valtiatar, en mitään erikoista. Minulla oli sitäpaitsi hieman kiire.

OLANTHA: Etkös sinä ole viimeaikoina kuullut — kuinka sanoisin — huomannut mitään erikoista?

PÄÄLLIKKÖ: Kuullut — huomannut — Mitä? (On hämillään).

OLANTHA: Huomaan että olet kuullut. (Lasten itku kuuluu jälleen hetkisen) Ooh, taas se kuuluu, taas — (Peittää käsillään kasvonsa ja vapisee kautta koko ruumiinsa. Löllerö ja Töllerö oven luona osoittavat myös mitä suurimpia kauhun merkkejä).

LEMPEYS: Arffollisin Valtiatar —

HEMPEYS: Tyyntykää, kohta on taasen kaikki hyvin, itku on jo vaijennut.

OLANTHA: Tiedän, tiedän — mutta mitä tuo itku on — se on niin kauheata.

PÄÄLLIKKÖ: Niin on Valtiatar.

OLANTHA: (Katsahtaa häneen) Tiedätkö sinä mitä se on?

PÄÄLLIKKÖ: Se on kärsivien pikku ihmislapsien itku.

OLANTHA: Kärsivien? Miksi he sitten kärsivät?

PÄÄLLIKKÖ: Minä olen kykenemätön saamaan sitä selvilä.

OLANTHA: Olet siis koettanut?

PÄÄLLIKKÖ: Olen Valtiatar.

OLANTHA: (Nousee ja tulee alas istuimeltaan) Minkä vuoksi on ihmislapsien pakko kärsiä, mailmahan on toimestamme täynnä kauneutta, hyvyttä —

PÄÄLLIKKÖ: Vaikka niinkin. Tilannetta on silti katsottava vasten kasvoja ja koetettava ottaa selkoa tämän itkun syistä, jos mahdollista.

OLANTHA: Aivan oikein. Meidän on saatava selvillä sen syyt, sillä muuten emme voi ensinkään nukkua.

LEMPEYS ja HEMPEYS: (Yhtäaikaan) Emme nukkua?

LÖLLERÖ ja TÖLLERÖ: (Ähkien) Emmekö nukkua?

OLANTHA: Kuinka voisimme nukkua levollisesti tietäessämme että mailmassa on kurjuutta, että siellä on onnettomia —

(Keijujen laulu numero ensimmäinen kuuluu takana hiljaa).

PÄÄLLIKKÖ: Valtiatar, työläisemme jo palaavat.

LEMPEYS: Saammeko auttaa teitä, Valtiatar?

HEMPEYS: Viemme teidät istuimellenne, jos sallitte.

OLANTHA: Viekää, tahdon olla paikallani heitä vastaanottamassa. (Auttavat hänet istuimelleen) Kas niin, hyvä. (Hy-myilee) Viittani ja kruununi — ja nyt valtikkani. (Saatuaan

kaikki, istuu. Lempeys ja Hempeys asettuvat hänen kummallekin puolelleen. Paashipojat hänen istuimensa taakse rinnakkain). Avatkaa portit. (Löllerö ja Töllerö eivät kuule, vaan valittavat ja voihtivat) Mikä teitä vaihua? Miksi ette aukase? — (Päällikölle) Katso mikä heidän on.

PÄÄLLIKKÖ: (Mennen pe- räoven luo) Miksikä te ette aukase portteja?

LÖLLERÖ: (Vavisten) Ooh, tuo itku —

TÖLLERÖ: Se on sä — sä — säikähtänyt me — me — meidät kuoliaaksi.

PÄÄLLIKKÖ: (Ravistellen heitä) Hävetkää, katsokaa Valtiatarta, miten uljas hän on.

OLANTHA: (Lempeästi) Älkää peljätkö ystäväni, me emme ole tehneet mitään vääryyttä, meille ei siis voi mitään pahaa tapahtua. Avatkaa vaan portit. (Vienon orkesterin alkusointon aikana juokse sisään perältä kastepisarakeijukaiset parittain, kukkia käsissään, Olant- han istuimen edessä notkistavat toista polveaan ja sitten alkusointon kestäessä asettuvat näyttämön reunaan).

Keijukaisten laulu No. 1.

Kastepisarakeiju lennä korkealle sä Kukkaterihin leiju luo uutta elämää. Kukat, pikku keiju väriloistohon saa, Nyt nukkumaan hän leijuu, ja lumivaippaan käy maa.

(Loppusointon kestäessä kiertävät parittain näyttämöä ja sitten asettuvat Olant- han istuimen oikealle puolelle. Soitto vaihtuu nyt marssin alkusointoksi ja si-

sään tulee Haltiattaret, jokaisella pieni maalipyytty ja pensseli kädessään. Tekevät saman liikkeen kun Keijukaiksetkin Olant- halle ja asettuvat näyttämön reunaan).

Haltiattarien marssi No. 2.

Päivän helteen — sumusään, työskennelleet kesän tään oomme pikku peikot vain, laulain luonnon kaunistain. Sai värin kukat, lehdot, puut, ja myöskin linnut heikkosuu. Nyt on loppu kesän työn. Alkaa uni talviyön. Taas kevään tullen unestaan herää peikot, luonto maan.

KAIKKI:

(Kuoro)

Nyt on loppu kesän työn. Alkaa uni talviyön. Taas kevään tullen unestaan herää keijut ja luonto maan.

(Laulun loputtua, jälkisoiton tahdissa marssivat haltiattaret Olant- han istuimen vasemmalle puolelle).

OLANTHA: No haltiattaret, onko kukat värjätty ja väriaine pantu säilyyn kasvien juurille?

I HALTIATAR: Syksyn kukat ovat vielä kaikki loistoväreissään, sydänkesä kukat asetimme jo nukkumaan. Väriaineet on säilytetty kaikkialle ensi kevättä varten.

OLANTHA: Entä syksyn muut värit?

II HALTIATAR: Puiden lehdet ovat saaneet kaikki värinsä, samoin kasvit, sekä ne jotka vielä kasvavat, että ne jotka jo ovat maassa, nyt siintää koko luonto värikkäudessaan.

OLANTHA: Mitä ovat Kastepisarakeijukaiset toimittaneet?